

בבית הדין למשמעת לשופטים

בד"ם 2461/05

בפני: כבוד המישנה לנשיא מ' חשין
כבוד השופט א' ריבלין
כבוד השופטת מ' ארד

הקובלת: שרת המשפטים

נ ג ד

המשיבה: השופטת הילה כהן

קובלנה משמעתית

תאריך הישיבה: י"ב בתמוז תשס"ה (19.7.2005)

בשם הקובלת: עו"ד (שופט בדימ') אמנון סטרשנוב

בשם המשיבה: עו"ד יעקב רובין

גזר-דין

המישנה לנשיא מ' חשין והשופט א' ריבלין:

ביום 19.6.2005 החלטנו להרשיע את השופטת הילה כהן בכך שנהגה שלא כהלכה במילוי תפקידה בניגוד להוראת סעיף 18(א)(1) לחוק בתי המשפט, והתנהגה באופן שאינו הולם את מעמדו של שופט בישראל בניגוד להוראת סעיף 18(א)(2) לחוק בתי המשפט. טעמי ההרשעה מפורטים בהרחבה בהכרעת הדין, ובתמצית ייאמר שהוכח לבית הדין כי בשיבתה לדין - בשני ימי דיונים - הוציאה השופטת כהן מתחת ידיה ארבעה-עשר פרוטוקולים והחלטות שלא שיקפו כהילכתם אירועים שהתרחשו באולם בית-המשפט בדיונים שנערכו לפניו. יתר-על-כן: השופטת כהן קרעה והשליכה לפח האשפה בקשות לדחיית דיון שהותירו אחריהם בעלי-דין שעזבו את בית-המשפט, ועל דרך זה מנעה תיעוד הבקשות בתיקי בית-המשפט כנדרש. הרשעתה של השופטת כהן היתה אמנם על דעת כל חברי המותב, ואולם נחלקנו בדיעותינו באשר למניעה של

השופטת כהן: האם עשתה מעשים שעשתה וחדלה מחדלים שחדלה בכדי להסתיר את איחוריה לבית-המשפט באותם ימים, אם לאו. רוב שופטים - אלה החותמים על גזר-דין זה - סבר כי לא הוכח למעלה מספק סביר שהשופטת כהן פעלה בכוונת-מכוון להסתיר את איחוריה לבית-המשפט, ואילו השופטת ארד סברה, בדעת יחיד, כי הוכח מעבר לספק סביר שהשופטת כהן ערכה את הפרוטוקולים המטעים והשמידה את הבקשות, כדי למנוע את תיעוד איחוריה לבית המשפט בארבעה-עשר פרוטוקולים של תיקי בית משפט.

2. זו היתה הכרעת הדין, ומשהכרענו כפי שהכרענו נאספנו לשמוע טיעונים לעונש. נודה, לא נכחד, סברנו - קיוונו - כי בנסיבות שנוצרו, ונוכח תוכנה של הכרעת-הדין, ראוי היה להם לצדדים כי יידברו ביניהם ויגיעו לכלל הסכמה באשר לתוצאותיו הסופיות של ההליך. תוחלתנו נכזבה משהסתבר לנו כי לא זו בלבד שבעלי-הדין לא הגיעו לעמק השווה אלא שרחוקים הם זה-מזה ת"ק פרסה: תובע מבקש כי השופטת כהן תועבר מכהונתה - כך, לא פחות, וסניגור דורש כי השופטת כהן תצא בלא כלום - כך, לא יותר. בנסיבות אלו נפנינו לשמיעת טענות הצדדים לעונש - זה לחומרה וזה לקולה - והוספנו ושמענו אף את דבריה של השופטת כהן עצמה. וכך, משנסתיימו הטענות, הגיעה עת הכרעה.

טענות הצדדים

3. בא כוחה של הקובלת, עו"ד (שופט בדימ') סטרשנוב, מבקש כאמור כי נחמיר עם השופטת כהן ונעבירנה מכהונתה, ובפיו טענה אחת מרכזית וכיבדת מישקל: מעשיה ומחדליה של השופטת כהן מעשים ומחדלים חמורים הם - כך גם נכתב בהכרעת הדין המרשיעה, ויותר מפעם אחת - עד כי מחייבים הם כמו-מעצמם את העברתה מכהונתה. אמת, דעת הרוב קבעה כי אפשר מדובר במעשים שנעשו שלא בכוונת-מכוון להסתיר את איחוריה של השופטת לדיונים, אלא שמי שגגה שגיאות כה קשות בשיקול דעתו אין הוא ראוי ואין הוא מתאים להמשיך ולשפוט את הציבור. יתר-על-כן: לדעתו של עורך-דין סטרשנוב, התנהגותה של השופטת כהן במהלך ההליך המשמעת, אף היא מעידה על כך כי אין היא ראויה להוסיף ולכהן בשיפוט. כך, בין השאר, טענתה של השופטת כהן כי באחד מאותם שני ימים שהיו נושא להכרעת הדין (ביום 12.3.2002) באה לאולם בית-המשפט בשעה 10:10, נסתרה בעדויות שהצביעו על כך שבאה בשעה מאוחרת יותר; כך באשר לטענותיה של השופטת באשר לקיומה של קונספירציה כנגדה בין עובדי עיריית חיפה; וכך בטענות "הגנה" שונות שהעלתה,

למשל: העובדה שאיש מבעלי הדין לא נפגע בפועל. כל אלה, כך סבור עו"ד סטרשנוב, מחייבים כי השופטת כהן לא תשב עוד בדין ותועבר מכהונתה. ובלשונו, בסיכום דבריו: "צר לי על הנקבלת, זו תוצאה חמורה וקשה, מי שמרחם על אכזרים, בסופו שיתאכזר לבעלי הדין ולצדדים שצריכים להופיע יום ביומ בפני השופטת כהן. על כן אני סבור שהעונש היחיד וההולם את התנהגותה הבלתי הולמת של הנקבלת, הינו העברתה מן הכהונה, סיום כהונתה".

4. עו"ד רובין, בא כוחה המלומד של השופטת כהן, השיב בשורה ארוכה של טענות להקלה עם מרשתו. לטענתו, משנתקבלה (בדעת הרוב) גירסתה של השופטת כהן כי מעשיה לא נעשו בכוונה לחפות על איחוריה לדיונים, שומה על בית-הדין שלא להפעיל כנגדה כל אמצעי משמעתי - קרא: לפטור אותה מעונש - ולמיצער שומה עליו להקל עימה במאוד. אמת, השופטת כהן טעתה והפעילה שיקול דעת מוטעה, אולם נזכור - כך טען עורך-דין רובין - כי שופט הוא אדם, וכאדם עלול הוא לשגות ולטעות. כיוון שכך, אין להחמיר עם השופטת ויש לאפשר לה לתקן את דרכיה מכאן ולהבא. השאלה שלעניין אינה בחטאי השופטת כהן בעבר אלא בהתנהגותה בעתיד - האם ראויה היא להמשיך ולשבת בדין - והתשובה לשאלה זו היא בחיוב. ראיה לכך היא העובדה שהשופטת כהן תיקנה דרכיה, ומאז אותם מעשים שנעשו לפני למעלה משנתיים ימים יושבת היא בדין ונזהרת היא בקלה כבחמורה. השופטת כהן לא כשלה שוב - ואף לא תכשל - במעשים דוגמת המעשים שיוחסו לה. על טיעון עיקרי זה הוסיף עו"ד רובין טעמים מספר להקלה עם השופטת כהן. כך, למשל, טען כי השוואת מעשיה של השופטת כהן למעשיהם של שופטים אחרים שהועמדו לדין משמעת מגלה כי מעשיה מעשים קלים הם בהרבה ממעשים ששופטים אחרים הורשעו בהם, וממילא אין בהם כדי להצדיק את העברתה מכהונתה. כן נטען כי הפרשה כולה לוותה בפירסומים מגמתיים וקשים בעיתונות, פירסומים שפגעו קשות בשופטת כהן. לסיכום ביקש אותו עו"ד רובין להתחשב בחלוף הזמן מאז אותם מעשים, בעובדה שמאז ממשיכה השופטת כהן לשבת בדין, ובעובדה שאיש מבעלי הדין לא נפגע מן המעשים בגינם הורשעה.

5. השופטת כהן ביקשה להוסיף דברים משל עצמה, ובדבריה תיארה בהרחבה את שעבר עליה מאז החלה הפרשה. חלק מן הדברים נאמרו בנימה אישית ולא נחזור עליהם. זאת נאמר: השופטת כהן חשה כי נעשה לה עוול מצד מערכת המשפט שבחרה להעמיד אותה לדין משמעת בעוד אשר שופטים אחרים שביצעו לדעתה מעשים חמורים לא פחות, לא הועמדו לדין. יתר-על-כן, השופטת כהן מביעה צער וחרטה על כישלונה, אלא שמבקשת היא לחזור ולהדגיש את הרקע למעשים: מצבה האישי הקשה באותה

תקופה ומערכת היחסים הבעייתית שנוצרה בינה לבין אנשי עיריית חיפה - לטענתה, בשל כך שהביאה סידרי עבודה חדשים לבית-המשפט לעניינים מקומיים, בעיקר בתחום ההגנה על זכויות בעלי הדין והציבור. על שני אלה הוסיפה השופטת כהן ודיברה על הצער והבושה שנגרמו לה בשל הפרשה כולה, ובעיקר עקב הפירסומים הרבים בעיתונות, פירסומים שחרגו לעתים מנסיבות הפרשה גרידא והתייחסו למצבה האישי, לנסיבות מינויה, ואף לטענה כי מינויה לשופטת נבע ממניעים עדתיים בלבד.

שיקולים לחומרה ולקולה

6. נושא גזר-הדין לא הקל עימנו. טענות באי-הכוח המלומדים של בעלי-הדין טענות כיבדות משקל הן, הן לחומרה הן לקולה. מסכימים אנו עם עו"ד סטרשנוב כי מקצוע השפיטה אינו מקצוע מן השורה. מקצוע יחיד ומיוחד הוא, מקצוע-יעוד הוא המטיל כמו-מעצמו על שופט מטלות מיוחדות ונורמות התנהגות ייחודיות. על כתפיו של שופט מוטלת מעמסה כבדה, כבדה ביותר, לשפוט ולהכריע בדין. בידיו מופקדים גורלות אדם - לא אך בצורה מטפורית - חירותו, כספו, וזכויותיו של אדם, וכנדרש מכך חייב הוא שופט לנהוג ביושר, בשיקול דעת, במתינות, בזהירות, בקפדנות, ולהוסיף ולהבטיח כי לא יקפח את זכויות בעלי הדין שלפניו. אכן, לא כל אדם ראוי כי יכהן בכהונת שפיטה, ואדם שאינו ניחן בתכונות ששופט נדרש להן אינו ראוי ואינו כשיר לשבת בדין ולשפוט.

7. יתר-על-כן, תנאי מוקדם והכרחי ליכולתו של שופט לשמש בכהונתו הוא התנאי שהקהילה תרחוש לו אמון, תכיר בסמכותו לשפוט ולהכריע בדין, תקבל עליה הכרעות דין שהוא מכריע. שופט שהפר חובותיו ואינו עוד זוכה לאמון הציבור, לא יהא זה ראוי כי יוסיף וימשיך בכהונתו. אכן, לא רק עניינו של שופט פלוני מוטל על הכף. אמון הציבור במערכת המשפט כולה יוטל בספק אם נתיר לשופט שאינו ראוי להמשיך בכהונתו ולשפוט את הציבור. נדרשנו לנושא זה בבד"מ 5452/98 שר המשפטים נ' השופטת פלונית (לא פורסם) וכה היו דברינו:

אין צריך לומר, כי שופט חייב לנהוג איפוק וזהירות בכל מהלכי חייו המקצועיים והפרטיים. גם התנהגות, שביחס לאזרח מן השורה עשויה להתקבל כעניין רגיל ומקובל, כשמעורב בה שופט עלולה להתפרש שלא כהלכה. גם כישלון בהיסח הדעת הוא כישלון, שתוצאתו עלולה להניב פגיעה באמון שהציבור רוחש לשופט המסוים,

ואולי אף מעבר לכך. לכן חשוב שהשופט יישמר ויזהר בכל אשר יעשה, יאמר או יתערב במעשי הבריות.

8. נזכור בה-בעת, כי לא כל טעות של שופט שוללת את אמון הציבור בו, ולא כל פגם בשיקול-הדעת חותר תחת אמון הציבור במערכת השיפוט או מצדיק העברת שופט מכהונתו. שופט עלול לטעות, שופט עלול לשגות - כבר לימדנו קדמונים כי: Errare Humanum Est: הטעות היא תכונת האנוש - ולעתים אפשר אף יקפח זכויות בעלי דין, ובכל זאת כל אלה לא יחייבו בהכרח כי יחדל משפוט את הציבור. כל מקרה יידון ויוכרע לגופו ולנסיבותיו, והבחינה תיסוב את עומקו של הפגם, את עוצמת הפסול שנפל בהתנהגותו של השופט ואת ההשפעה של המעשה או המחדל על אמון הציבור. וכך, לא הרי פגם שיש בו פסול מוסרי חמור כהרי פגם מוסרי לא יוכל עוד להמשיך ולכהן מוסרי. ברי כי שופט שהתנהגותו הוכתמה בפגם מוסרי לא יוכל עוד להמשיך ולכהן כשופט, ואולם לא כל טעות עולה פגם מוסרי. בכל מקרה שומה עלינו לבחון את נסיבות העניין ואת מניעיו של השופט לעת שעשה את שעשה או חדל כפי שחדל. יש לשקול את השפעתו של הפגם על ציבור בעלי הדין ועל הציבור בכלל. יש להבחין בין מעידה מקרית וחד-פעמית לבין התנהגות שיטתית ועקבית. יש לבחון האם מעיד הפגם על כשירותו של השופט להמשיך ולשפוט את הציבור. יתר-על-כן: לא אחת יש להוסיף ולשקול אירועים שאירעו לאחר ביצוע המעשים, לבחון את הזמן שחלף מאז המעשים או המחדלים שלעניין, ואת התנהגותו של השופט מאז המעשה או המחדל.

9. האם מעשיה של השופטת כהן מעשים הם המעידים על כי אינה ראויה לכהן כשופטת? האם איבדה השופטת כהן את אמון הציבור עד כי אין היא יכולה עוד לכהן בכהונתה? התשובה לשאלות אלו אינה פשוטה כלל ועיקר. אמת, השופטת כהן נהגה שלא כהלכה במילוי תפקידה ובאופן שאינו הולם את מעמדו של שופט בישראל - על כך אין חולק - ואולם גם זו אמת, שלא דבק בה כתם של פגם מוסרי המונע אותה להמשיך ולכהן בדין. השאלה הנשאלת היא, האם אותה טעות שנפלה בשיקול דעתה של השופטת כהן, טעות כה חמורה היא המעידה על כי אין היא ראויה להוסיף ולשבת עוד בדין? הינחנו את השיקולים על כפות המאזניים מכאן ומכאן, ולסוף מצאנו כי כף הקולה מכריעה.

10. ראשית לכל, כפי שאמרנו למעלה, מעשיה של השופטת כהן מעשים הם שנעשו שלא בכוונה תחילה להטעות. מעשים הם שלא ניגעו בפגם מוסרי. שנית, לא נוכל להעלים עינינו מן הרקע לאירועים ומן הנסיבות בהם אירעו אותם אירועים. לא נוכל

לשלול כי במקום אחר ובסביבת עבודה אחרת לא היתה השופטת כהן נכשלת במקום שנכשלה בו בענייננו. בהכרעת הדין עמדנו בהרחבה על האווירה ששררה בבית-המשפט לעניינים מקומיים בחיפה, ועל עירובייה שיצרה מערכת יחסי עבודה בלתי-תקינים ובלתי-בריאיים בין השופטת כהן לבין עובדי עירייה שאמורים היו להיות לה לעזר. למצב דברים זה היתה לדעתנו השפעה לא מעטה על האירועים שאירעו באותם שני ימי דיונים, ונספק עצמנו בהזכירנו את מעורבותם של עובדי בית-המשפט באירועים שאירעו. כך, למשל, שיחרור הנאשמים שלא בידיעתה של השופטת כהן גרם לה "למבוכה רבה ולכעס רב מאוד" (עדותה מיום 12.4.2005), דבר שבוודאי השפיע על שיקול דעתה באותו בוקר. ודוק: איננו מביעים עמדה בשאלה אם ראוי היה לשחרר את הנאשמים לביתם. כל שמבקשים אנו לומר הוא, כי בנסיבות שנוצרו פעלה השופטת כהן מתוך סערת-נפש לא קלה. באותו הקשר לא נוכל להתעלם מן העובדה שבאותם ימים היתה נתונה השופטת כהן בצער בשל נסיבות משפחתיות לא קלות שפורטו לפנינו, ואפשר שגם הן תרמו להתנהגותה ולחוסר תשומת הלב שהפגינה באותם ימים. על כל אלה נוסיף ונזכיר כי אף שהכרעת הדין נסבה על ארבעה עשר פרוטוקולים שונים - מספר ניכר ללא ספק - המדובר בשני ימי דיונים בלבד, וכי מאז אותם אירועים חלפו למעלה משנתיים ימים בהן עמדה השופטת כהן למבחן יום-יומי ולא נכשלה.

11. אמת, נסיבות המקרה שסקרנו למעלה, כל אלו אינן פוטרות את השופטת כהן מאחריות למעשיה. החובות המוטלות על שופט חובות הן שאינן ניתנות לחלוקה, ונסיבות חיצוניות אסור להן שתסטינה אותו מדרכו. אלא שלעת הזו אין אנו עוסקים באחריותה של השופטת כהן למעשיה ולמחדליה: השופטת כהן הודתה, הורשעה, ואף הביעה חרטה וצער רב על מעשיה; ענייננו עתה אין הוא אלא בשאלה אם ראוייה היא השופטת כהן להמשיך ולשבת בדין. בתיתנו דעתנו לאותו מיכלול עובדות שסקרנו למעלה, לא נוכל להימנע ממסקנה כי השופטת כהן פעלה באותם שני ימים מתוך מצוקה וסערת נפש, וכי אין במעשים שעשתה ובמחדלים שחדלה, כשהם לעצמם, בכדי להעיד על אי-יכולתה ועל היותה בלתי ראוייה להמשיך ולכהן כשופטת. מסקנתנו היא אפוא כי אין מקום להמליץ על העברתה של השופטת כהן מכהונתה. מתוך שפטור בלא כלום אי אפשר, ובתיתנו דעתנו למעשיה ולמחדליה של השופטת כהן, לא נוכל שלא להטיל עליה אמצעי משמעת שישקפו את חומרת מעשיה. אשר-על-כן, מחליטים אנו להטיל על השופטת כהן את אמצעי המשמעת הבאים: אחד, העברה למקום כהונה אחר כהוראת סעיף 19(4) לחוק בתי המשפט, ושניים, נזיפה כהוראת סעיף 19(3) לחוק בתי-המשפט. ונבקש כי נזיפה זו תיראה כנזיפה חמורה.

פירסום הכרעת הדין וגזר הדין

12. שאלה אחרונה להכרעה היא שאלת פירסומם של הכרעת-הדין ושל גזר-הדין. כהוראת תקנה 12 לתקנות בתי המשפט (שופטים), תשל"ג-1973, הדיון לפנינו נערך בדלתיים סגורות:

דיון
בדלתיים
סגורות

12. הדיון יתקיים בדלתיים סגורות, אם לא החליט בית הדין על דרך אחרת.

ואנו לא החלטנו החלטה אחרת.

סגירת הדלתות משמעה מאליה איסור פירסום, בכפיפות להיתרים הניתנים בידי בית הדין. ועל דרך היקש מהוראת סעיף 70(א) לחוק בתי-המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984:

איסור
פרסומים

70. (א) לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט.

13. הכלל הוא, אפוא, כי הדיון מתנהל בדלתיים סגורות, ואולם רשאי הוא בית-הדין להתיר פירסום הכרעת-הדין, גזר-הדין או חלקים מהם. עורך-דין סטרשנוב ביקשנו כי נתיר את פירסומו של ההליך בשל עניינו של הציבור בו, ואילו עורך-דין רובין הודיענו כי מתנגד הוא לפירסום שכן, לדעתו, יביא הפירסום לפגיעה נוספת בשופטת כהן. שקלנו את טענות הצדדים מזה ומזה, ובאנו לכלל מסקנה כי ראוי ונדרש כי נתיר את פירסומם של הכרעת-הדין ושל גזר-הדין.

14. ראשית לכל, רואים אנו חשיבות רבה לכך שהציבור הרחב יראה כי דין צדק נעשה עם שופטיו, וכי לא תיווצר בציבור תחושה שמערכת המשפט פועלת במחשכים. בעניינם של גופי מימשל אחרים מצטטים אנו לא אחת את דבריו של השופט ברנדייס כי "אור השמש הוא המטהר הטוב ביותר ואור המנורה הוא השוטר היעיל ביותר" (ראו: למשל, בג"צ 1604/90 שליט נ' פרס, פ"ד מב(3) 353, 364). ראוי כי גם אנו לא נסתיר

את החלטותינו וכי על דרך הכלל ובאין מניעה ממשית לדבר, נחשוף לעיני הציבור החלטות הניתנות בהליכי משמעת - בין בציון שמו של השופט בין שלא בציון שמו. כך נוכל לשמור על אמון הציבור במערכת המשפט, ובדרך זו אף נמנע לזות שפתיים ותחושה כי ענייניה של מערכת המשפט מתנהלים מאחורי דלתות סגורות. ראוי לו לשופט כי ינהג כאחד האדם, וטעמים המחייבים פירסומם של הליכים משפטיים על דרך הכלל חלים אף בענייננו.

15. זאת ועוד, והוא לענייננו במישרין: פירסום הכרעת-הדין המלאה תמנע חרושת שמועות באשר למעשיה של השופטת כהן - חרושת שמועות שהחלה בפירסומים בעיתונים שייחסו לה מעשים חמורים מן המעשים שהורשעה בהם. היה בהם באותם פירסומים כדי לפגוע באמון הציבור בשופטת כהן עצמה ובמערכת המשפט כולה, וראוי כי האמת תראה אור במלואה. עוד סברנו בליבנו כי ירווח אף לשופטת כהן אם יפורסמו הדברים ויובררו לאשורם, שאחרת לעולם תמשיך להיות תלויה מעל ראשה עננה כבדה של מעשים שלא עשתה ומחדלים שלא חדלה. כך, למשל, נהג השופט חריפאי שהועמד לדין משמעת, והסכים לפירסום פסק-הדין בכדי להעמיד דברים על דיוקם. וכאמור בבד"ם 3/88 שר המשפטים נ' השופט בן-שחר חריפאי (פ"ד מב(3) 69), מפי המישנה לנשיא אלון (שם, 73):

על דעת באי-כוח בעל הדין, ולפי בקשתם, אנו מחליטים להתיר פרסום פסק דיננו (ראה תקנה 12 לתקנות השופטים, התשל"ג-1973). בכך מבקשים אנו להביא לידיעת השופטים וכלל הציבור, מה הן מידות ההתנהגות הנדרשות מאת שופט בישראל. ועוד מבקשים אנו - וזהו נימוקנו העיקרי לפרסום פסק הדין - לתקן עוול שנגרם לשופט חריפאי, כתוצאה מהפצת ידיעות ושמועות בצבור ובכלי התקשורת, שייחסו לו מעשים שמעולם לא נכשל בהם ולא הואשם בהם. פסק דיננו יבהיר את העובדות לדיוקן ולאשורן, ומשום כך החלטנו על פרסומו.

כך היה בענייננו של השופט חריפאי. נקרא דברים אלה, ונאמץ לנו הן את נימוקו הראשון של השופט אלון הן את נימוקו השני: נצהיר על החשיבות הרבה הנודעת לשופטי ישראל לפירסומו של פסק-הדין, כדי שלא ייכשלו במקום שנכשלה בו השופטת כהן ולא ישגו בשגיאות ששגתה בהן. בה-בעת, נוסיף ונתקן עוול שנגרם לשופטת כהן בשל פירסומים שייחסו לה מעשים שלא עשתה ומחדלים שלא חדלה בהם. ראו עוד: בד"מ 2/88 שר המשפטים נ' השופט אשר ארבל, פ"ד מב(3) 63, 68.

16. מטעמים אלה החלטנו להורות על פירסום הכרעת-הדין וגזר-הדין במלואם.

המישנה לנשיא שופט

השופטת מוטיה ארד:

ביסוד השפיטה עומדים היושר האישי והיושרה. בלעדי תכונות אלה, אדם אינו יכול להיות שופט (ראו: אהרן ברק, שופט בחברה דמוקרטית (2004), עמ' 409).

בהכרעת הדין שניתנה על ידי, תוארו במפורט מעשיה של השופטת. מעשים אלה מלמדים כי השופטת ערכה במתכוון, בארבעה עשר תיקים, פרוטוקולים כוזבים והשמידה בקשות של נאשמים, כדי למנוע את תיעוד איחוריה הרבים לבית המשפט.

לכן לדעתי, העונש ההולם את התנהגותה הבלתי הולמת של השופטת הוא, העברתה מן הכהונה.

מסכימה אני כי יש להתיר את פרסום פסק הדין.

שופטת

על דעת רוב חברי המותב, וכנגד דעתה החולקת של השופטת ארד, הוחלט לצוות על העברת השופטת הילה כהן למקום כהונה אחר כהוראת סעיף 19(4) לחוק בתי-המשפט, ולהטיל עליה אמצעי משמעת של נזיפה כהוראת סעיף 19(3) לחוק בתי המשפט. כן הוחלט להורות על פירסום הכרעת-הדין וגזר-הדין.

היום, ט' באב תשס"ה (14.8.2005)

שופטת

שופט

המישנה לנשיא

